

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/6/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316010810
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Zeleňáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8316010810.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Mariána Sninského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14.06.2018, v trestnej veci obžalovaného F. S. pre prečin zatajenia veci podľa § 236 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T 149/2016 zo dňa 21.12.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovaného

F. S., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom H., I. XXXX/XX,

podľa § 285 písm. b/ Tr. por. o s l o b o d z u j e spod obžaloby okresného prokurátora pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin zatajenia veci podľa § 236 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

- v presne nezistený deň začiatkom mesiaca január XXXX v čase okolo 18.00 hod pred predajňou potravín P. S. v H., ktorá sa v tom čase nachádzala na ul. I. v H., našiel psa, dvojročnú fenku S., plemena krátkosrstá Čivava, čokoládového sfarbenia, ktorá bola vo vysokom štádiu gravidity, túto si prisvojil, odviezol do miesta svojho bydliska a následne do domu na adrese Ul. S. W. XXX/XX, U. H., kde ho ponechal v opatere K. H. z H., pričom neskoršie sa od majiteľky psa K. K. z H. osobne dozvedel, že táto hľadá identického psa, a to na základe toho, že majiteľka psa mu výzor psa dôkladne popísala a taktiež na základe fotografie, ktorú jej pomohol vylepiť na výklad obchodu a aj napriek tomu jej opakovane zatajil skutočnosť, že tohto psa našiel a odviezol do U. H., čím takto svojím konaním majiteľke psa K. K. mal spôsobiť škodu vo výške 445,- eur,

pretože skutok nie je trestným činom.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného F. S. za vinného z prečinu zatajenia veci podľa § 236 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- v presne nezistený deň začiatkom mesiaca január XXXX v čase okolo 18.00 hod pred predajňou potravín P. S. v H., ktorá sa v tom čase nachádzala na ul. I. v H., našiel psa, dvojročnú fenku S., plemena krátkosrstá F., čokoládového sfarbenia, ktorá bola vo vysokom štádiu gravidity, túto si prisvojil, odviezol do miesta svojho bydliska a následne do domu na adrese Ul. S. W. XXX/XX, U. H., kde ho ponechal v opatere K. H. z H., pričom neskoršie sa od majiteľky psa K. K. z H. osobne dozvedel, že táto hľadá identického psa, a to na základe toho, že majiteľka psa mu výzor psa dôkladne popísala a taktiež na

základe fotografie, ktorú jej pomohol vylepiť na výklad obchodu a aj napriek tomu jej opakovane zatajil skutočnosť, že tohto psa našiel a odviezol do U. H., čím takto svojím konaním majiteľke psa K. K. spôsobil škodu vo výške 445,- eur.

Za to mu podľa § 236 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 1 roka.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, podal obžalovaný odvolanie, ktoré neskôr osobitným podaním, prostredníctvom svojho obhajcu, aj odôvodnil. V písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že v priebehu konania bolo zistené, že osoba menom K. K. nie je majiteľkou psa, preto jej nemohol žiadnu škodu spôsobiť, fakticky v konaní ani osoba, ktorá by mala byť majiteľkou psa, zistená nebola, až v deň vyhlásenia rozhodnutia súd prvého stupňa oboznámil písomnosť podpísanú osobou pod menom I. T., ktorá sa označila za vlastníka psa, avšak prvostupňový súd paradoxne uznanie jeho viny založil na skutočnosti, že si privlastnil psa K. K.. V ďalšom namietal, že psa si v žiadnom prípade nechcel privlastniť, pes sa sedem dní každý deň potuloval okolo predajne potravín, bol zúbožený, hladný a uzímený, pretože vonku bolo okolo -17°C, nemal ani žiadny obojok, ani značku, a preto bol presvedčený, že majiteľa nemá, ulútoستilo sa mu ho, rozhodol sa, že sa oňho pokúsi nejako postarať, plánoval ho zobrať do útulku, avšak v tom čase boli sviatky, všetko bolo zatvorené, preto sa rozhodol, že navrhne matke svojej kamarátky, svedkyňi K. H., aby sa oňho postarala, s čím ona súhlasila, keďže na dedine, kde býva, mala lepšie podmienky, aby sa oňho mohla postarať, pričom psa, čo aj ona sama potvrdila, jej nedaroval. Zdôraznil, že súd prvého stupňa sa nezaoberal motívom jeho konania, hoci spomínaný motív je nevyhnutnou súčasťou subjektívnej stránky trestného činu. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z ktorých vyplýva, že vina obžalovaného musí byť preukázaná bez rozumných pochybností, nesmie byť založená na domnienke alebo dohode. Uviedol, že psa si nepotreboval privlastniť, bezproblémovo si ho mohol kúpiť, keďže v tom čase bol zárobkovo činný a taktiež zárobkovo činní boli aj jeho rodičia, u ktorých býval. Namietal, že každý súdny človek by rozhodne zapochyboval, či akýkoľvek údajný majiteľ psa, ktorý tohto nechá bezprizorne sa túlať v takých krutých podmienkach pri vonkajšej teplote ovzdušia -17°C, je spôsobilý ho vôbec vlastniť, či ho držať. V podstate z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vo veci sám rozhodol v zmysle zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ a spod obžaloby okresného prokurátora ho oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkávané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k nasledovným záverom.

V posudzovanej trestnej veci bolo pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie, po jeho doplnení na verejnom zasadnutí konanom krajským súdom o odvolaní obžalovaného (v súlade so zákonom bol prečítaný podstatný obsah znaleckého posudku týkajúceho sa ceny psa), v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ust. § 2 ods. 10 Tr. por. pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Aj keď súd prvého stupňa zistené skutkové okolnosti, ako to vyplýva z výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, v zásade správne ustálil, následne ich ale nesprávne právne posúdil.

Aj podľa názoru krajského súdu vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo preukázané, že vlastníčkou sporného psa, a teda poškodenou v prejednávanej veci, bola K. K. tak, ako to súd prvého stupňa vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia správne ustálil.

Poškodená K. K. sa od samotného počiatku trestného stíhania prezentovala ako vlastníčka psa, uviedla, že psa kúpila, za psa platí daň, aj keď Mesto H. eviduje ako daňovníčku dane za psa I. T.. Napokon aj z vyjadrenia I. T. zo dňa 11.12.2017, doručeného súdu prvého stupňa a prečítaného na hlavnom pojednávaní dňa 21.12.2017 vyplýva, že psa si zabezpečili, neuvádza teda I. T., že by ona psa kúpila, zaplatila zaňho dohodnutú kúpnu cenu, konštatuje len bez bližšieho zdôvodnenia, že z pohľadu vlastníckeho práva ten pes patrí jej a psa prihlásila na mestskom úrade, pritom k zabezpečeniu takéhoto

vyjadrenia poškodená pristúpila, podľa názoru krajského súdu, zrejme len pod tlakom skutočnosti, že si bola vedomá toho, že ako vlastníčka psa by mala by evidovaná aj ako daňovníčka dane za psa.

Podľa § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), ak sa hnutelná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastnícke právo prevzatím veci, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Podmienky týkajúce sa platenia dane za psa upravuje zákon č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach v znení neskorších predpisov vo svojich ustanoveniach (§§ 22 až 29). Z ust. § 23 spomínaného zákona síce vyplýva, že daňovníkom dane za psa je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá je vlastníkom psa, alebo držiteľom psa, ak sa nedá preukázať, kto psa vlastní, zo žiadneho jeho ustanovenia ale nevyplýva, že by prihlásením sa u správcu dane, teda príslušnej obce, alebo mesta za daňovníka dane za psa dochádzalo k prechodu vlastníckeho práva, ak sa ako daňovník prihlási osoba, ktorá v skutočnosti vlastníkom psa nie je.

Keďže z ust. § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka v podstate vyplýva, že vlastníkom hnuteľnej veci je ten, kto si ju pri kúpe prevzal, pritom od počiatku poškodená K. K. tvrdila, že to bola ona, kto je vlastníčkou psa, kto psa kúpil, za psa kúpnu cenu zaplatil a za psa platí aj daň, aj keď formálne je ako daňovníčka dane za psa vedená jej matka, pretože je majiteľkou nehnuteľností, v ktorej spoločne bývajú a tým pádom je aj daňovníčkou ohľadom dane z nehnuteľností, pritom ani samotná I. T. nikdy neuviedla, že psa ona sama kúpila, či zabezpečila, vo svojom vyjadrení len vyhýbavo uvádza, že psa si zabezpečili, nemá krajský súd pochybnosti o tom, že je to práve K. K., ktorá je vlastníčkou sporného psa, keďže zákon o miestnych daniach v žiadnom prípade nie je osobitným právnym predpisom, ktorý by upravoval prechod vlastníckeho práva zo skutočného vlastníka na osobu, ktorá sa označí ako daňovník dane za psa a zmenu vlastníckeho práva nemôže mať za následok ani pokus obyvateľov mesta zjednodušiť si administratívu spojenú s platením daní, keď za daňovníka všetkých miestnych daní označia jednu osobu, hoci správne daňovníkom dane za psa mala byť jeho vlastníčka, teda K. K.. Nepresnosť v označení daňovníka dane za psa nemôže mať nijakým spôsobom za následok zmenu vlastníckeho práva, pretože právne predpisy, či už Občiansky zákonník, alebo zákon o miestnych daniach s takýmto pochybením prechod vlastníckeho práva nespájajú.

Vykonaným dokazovaním ďalej, aj podľa názoru krajského súdu, bolo bez akýchkoľvek rozumných a dôvodných pochybností preukázané, že obžalovaný po formálnej stránke naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zatajenia veci podľa § 236 ods. 1 Tr. zák., keďže po tom, čo sa do jeho moci nálezom dostal pes, malej hodnoty, teda v sume presahujúcej hodnotu 266,- Eur (§ 125 ods. 1 Tr. zák.), si psa v hodnote 445,- Eur prisvojil.

Prisvojením veci sa totiž rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka bez jeho súhlasu s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou vecou. Obžalovaný tým, že psa spreď predajne odniesol, z dispozíčnej moci vlastníčky ho odňal a keďže ho bez súhlasu vlastníčky odovzdal ďalšej osobe, nepochybne s ním ako s vlastným nakladal. Obžalovaný si bol totiž veľmi dobre vedomý, že pes mu nepatrí, nesmie s ním nakladať, keď ho z H. odvezie do U. H., jeho majiteľ bude mať sťažené podmienky ho nájsť, zvlášť za situácie, že obžalovaný sa neskôr dozvedel, kto majiteľom psa je, napriek tomu majiteľke, kde sa pes nachádza, nepovedal. Pokiaľ sa obžalovaný chcel vyhnúť naplneniu znakov prečinu zatajenia veci, mal nájsť psa odniesť buď na mestský úrad, alebo na príslušné oddelenie či už štátnej, alebo mestskej polície.

V tejto súvislosti je nutné ďalej zdôrazniť, že nebolo v kompetencii obžalovaného s právne relevantnými dôsledkami hodnotiť, či majiteľka psa sa oňho náležite stará (to by snáď mohol posúdiť veterinár, či iná odborne zdatná osoba) a už vôbec nebolo v jeho právomoci posudzovať, či majiteľka psa, aj keď sa pes vo veľkých mrazoch vonku pohyboval, je spôsobilá ho vlastníť, či držať. Pokiaľ obžalovaný pojal podozrenie, že pes je týraný, či je s ním inak zle zaobchádzané, mal túto skutočnosť príslušným orgánom oznámiť, nie však bez oprávnenia majiteľke psa odňať. Navyše vykonaným dokazovaním nebolo nijakým spôsobom vyvrátené tvrdenie poškodenej, že o psa sa riadne starala a tento len využil chvíľkovú nepozornosť jej príbuzných a z domu, kde ho chovala, ušiel, keďže poškodená psa intenzívne hľadala, vylepovala plagáty, neustále sa o jeho osud zaujímal a nakoniec ho aj sama našla. Obžalovaný sa síce môže brániť akýmkoľvek spôsobom akým uzná za vhodné, nesmie však prekročiť hranicu dovolenosti právom (napríklad nesmie poškodeného krivo obviňovať zo spáchania trestného činu), aj

poškodený má totiž v trestnom konaní svoje práva a trestné konanie by malo okrem iného viesť k poskytnutiu zadosťučinenia poškodenému, preto podľa názoru krajského súdu obviňovanie poškodenej za určitých okolností snáď až z avšak nepreukázanej protiprávnej činnosti nebolo minimálne na mieste.

V prejednávanej veci je však obžalovaný stíhaný za prečin zatajenia veci podľa § 236 ods. 1 Tr. zák., za ktorý v prípade uznania viny mu možno uložiť trest odňatia slobody maximálne vo výmere do 1 roka.

Pri skúmaní, či obžalovaný svojim konaním naplnil všetky znaky stíhaného prečinu, je súd, vychádzajúc z ust. § 10 ods. 2 Tr. zák. povinný vždy skúmať nielen formálne hľadisko, teda či obžalovaný po formálnej stránke naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, ale aj stránku materiálnu, teda či ide o tak závažné konanie, ktoré presahuje mieru nepatrnosti, a teda či svojou závažnosťou dosahuje intenzitu trestného činu.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Hodnotiac vyššie uvedené hľadiská nie je možné prehliadnuť, že stratený pes bol v prejednávanej veci nájdený, majiteľke psa, teda poškodenej, vrátený, po dobu, čo ho majiteľka nemala k dispozícii, bolo oňho náležite postarané, ba dokonca svedkyňa K. H. sa postarala aj o tri šteňatá, ktoré sa medzičasom nájdenému psovi, teda dvojročnej fenke S. narodili, poškodená a svedkyňa K. H. sa vzájomne vysporiadali tak, že poškodená jej za starostlivosť o psa a šteňatá ponechala jedno šteňa. Nie je možné taktiež prehliadnuť, že obžalovaný nekonal zo zisťných dôvodov, psa si neponechal, z jeho nájdenia, ani šteňat spomínanej feny finančne neprofitoval a hlavne nie je možné prehliadnuť prvotnú pohnútku, ktorá obžalovaného viedla k prisvojeniu si cudzieho psa. Strany v konaní v prejednávanej veci sa zhodli na tom, že stratený pes sa pohyboval vonku vo vysokom štádiu gravidity v čase veľkého mrazu, čo by mohlo viesť k jeho uhynutiu, pokiaľ by ho majiteľka dostatočne rýchlo nenašla. Prvotnou pohnútkou, ktorá viedla obžalovaného k jeho konaniu, bola teda snaha stratenému psovi pomôcť, v podstate zachrániť mu život. Nie je taktiež možné prehliadnuť, že v osobe obžalovaného ide o doposiaľ netrestaného človeka, ktorý sa inak nedopustil žiadneho trestného činu, v roku 2015 sa dopustil dvoch priestupkov na úseku dopravy tým, že prekročil rýchlosť, za čo mu bola uložená pokuta v jednom prípade 30,- Eur a v druhom prípade 32,- Eur, teda ani toto jeho protiprávne konanie nie je možné považovať za zvlášť závažné, pritom po tom, čo v januári 2016 sa mal stíhaného skutku dopustiť, sa nedopustil nielen žiadneho trestného činu, ale už ani priestupku. V jeho osobe ide o mladého človeka, osobu vo veku blízkom veku mladistvého (v čase spáchania skutku), je zamestnaný, vedie inak riadny život.

Je na škodu veci s ohľadom na posudzovanie dôsledkov činu a úrovne ich odstránenia, že obžalovaný sa do dnešného dňa poškodenej za svoje konanie neospravedlnil, nevyjadril ľútosť nad svojim konaním a nad problémami, či starosťami, ktoré jej svojim konaním spôsobil. Zrejme však, podľa názoru krajského súdu, išlo skôr o zvolenú obhajobu, ako postoj obžalovaného, keďže pred policajtmí ešte dňa 08.04.2016, ako to vyplýva z úradného záznamu, vyjadroval ľútosť nad svojim konaním. Nič samozrejme obžalovanému nebráni, aby tak urobil, hoci aj teraz, aby tak zavŕšil proces nápravy narušených pokojných občianskych vzťahov, ktoré svojim neuváženým konaním narušil. Nie je možné totiž v prejednávanej veci prehliadnuť, že ani samotná poškodená tak, ako to vyplýva z jej vyjadrení na hlavnom pojednávaní, nemala záujem na tom, aby obžalovaný bol súdený a odsúdený za svoje konanie, chcela len, aby si obžalovaný uvedomil nesprávnosť svojho konania, z prebiehajúceho súdneho pojednávania sa poučil, vyjadril ľútosť nad svojim konaním a za svoje správanie sa jej ospravedlnil.

Hodnotiac teda jednotlivé, vyššie uvedené hľadiská, majúce vplyv na posudzovanie závažnosti konania obžalovaného, vykazujúceho inak formálne znaky prečinu zatajenia veci, a to najmä následok a okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, dospel krajský súd k záveru, že závažnosť konania obžalovaného z materiálneho hľadiska je nepatrná, a preto v prejednávanej veci nepôjde o trestný čin. V konaní obžalovaného išlo, podľa názoru krajského súdu, o ojedinelé zlyhanie za okolností, ktoré si nevyžadujú, aby konaním obžalovaného narušené pokojné občianske vzťahy, boli naprávané trestnoprávnou represiou. Napokon, podľa názoru krajského súdu, opakované prejednanie veci pred súdom a opakované, aj keď neprávoplatné odsúdenie súdom prvého stupňa, malo na obžalovaného dostatočný výchovný efekt, aby sa v budúcnosti aj takéhoto konania vyvaroval.

Preto krajský súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a obžalovaného spod obžaloby okresného prokurátora oslobodil, pretože stíhaný skutok nie je trestným činom, teda rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný